

TEMNÁ NEW ADULT FANTASY PRO FANOUŠKY SARAH J. MAAS

neznámý žalm

LAURA THALASSA

všechny

dluhy

musejí

být

jednou

splaceny

neznámý žalm
LAURA THALASSA

**KNIHY LAURY THALASSY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Handlír

Rapsodie
Neznámý žalm

Připravujeme

Temná harmonie

neznámý žalm

LAURA THALASSA

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Laura Thalassa, 2017

Translation © Alžběta Lexová, 2023

Cover © Dayna Watson, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-444-2 (pdf)

*Pro Astrid,
zasloužíš si celý vesmír*

„Všichni jsme jako měsíc. I když záříme, stále máme temnou stranu.“

– *Chalíl Džibrán*

*Král Nyx měl vše,
leč přál si víc.
Lid říše bil,
nedal mu nic.*

*Království stínů
světlo se přičít.
Střež se, můj králi,
vzpoury, co klíčí.*

*Lačně jsi bral,
věčně žít chtěl,
slabiny své
však zapomněl.*

*Zrozené v stínech,
kojené nocí
dítě tvé krve
předčí tě mocí.*

*Až koruna pak
z hlavy ti spadne,
zříš, jakou mocí
pocitivý vládne.*

*Proklejt jméno,
vzpomínka zmizí,
avšak rov prázdný
tělo v něm cizí.*

*V říši tmy člověka
najdi a znič,
k porážce tvé totiž
on drží klíč.*

*Nadvakrát povstaneš
a padneš zas,
leda bys přemohl
osudu hlas.*

*Ukryj se ve dni,
na očích všem,
celý svět věří,
že spolkla tě zem.*

*Zatvrd' své srdce,
můj temný králi,
válku dej těm,
co mír si přáli.*

– Proroctví o Nyxi Gallegharovi

Kapitola

první

Křídla.

Mám křídla.

Černé peří se v tlumeném světle Desových královských komnat perleťově leskne. Tu je černé, pak náhle zelené nebo modré.

Křídla.

Stojím před jedním z Desových pozlacených zrcadel a pohled do něj mě současně fascinuje i děsí. Špičky složených křídel mi vykukují nad hlavou a jejich spodní hrana se mi otírá o holá lýtka.

Nejde ale jen o ně. Z obzvlášť nepříjemného střetu s Karnonem, šíleným králem fauny, jsem si odnesla taky šupinatá předloktí a drápy namísto nehtů.

A to jsou jen ty viditelné změny. O mnohem zásadnějším a drastičtějším zvratu, kterým prošla moje duše, nevypovídá navenek vůbec nic, snad jen raněný výraz v očích.

Skoro deset let jsem se snažila překonat pocit, že jsem oběť. A myslím, že se mi to docela dařilo. Jenže pak jsem se ocitla v Jinosvětě. V Karnonově vězení. Ze vzpomínky na něj mi stále naskakuje husí kůže.

Během jediného týdne jsem přišla o všechny pečlivě vybudované vrstvy brnění, co jsem do té doby nosila, a popravdě nevím, co si s tím počít.

Vlastně tomu ani čelit nechci.

Ve srovnání s pánem zvířat jsem ale dopadla ještě dobře, to uznávám. Des toho šílence proměnil doslova v prach. Zůstala po něm jediná krvavá šmouha na podlaze trůnního sálu.

S družkou nočního krále si očividně nikdo jen tak zahrávat nesmí.

Družka.

Další z věcí, co jsem získala teprve nedávno – *spřízněná duše*. Jsem družkou Desmonda Flynna, Handlíře, jednoho z nejhledanějších zločinců na zemi a jedné z nejmocnějších víl v Jinosvětě.

Jenže i náš vztah je komplikovanější, než by se zdálo.

Naše pouto ve mně pořád vyvolává spoustu otázek, například, jak je možné, že jsem se o existenci svojí spřízněné duše dozvěděla teprve před pár týdny. Ostatní nadpřirozené bytosti si uvědomí, že jsou někomu souzeny, už v pubertě, když se probudí jejich magie.

Tak proč jsem si to neuvědomila já?

Nemluvě o tom, že většina takhle spřízněných bytostí vnímá pouto s druhem jako něco téměř hmatatelného.

Bezděčně zvednu ruku ke svému srdci.

Já nic takového necítím.

Spoléhám se jen na Desovo slovo. To Des tvrdí, že jsme si souzeni. Navíc taky cítím zvláštní bolest v morku kostí, která touží jen po něm.

Spustím ruku k boku.

V odrazu zrcadla za sebou vidím třpytivé hvězdy blikající za klenutými okny Desových královských komnat. Závěsné lampy jsou zhasnuté a nezáří ani louče na zdech.

Uvázla jsem v království noci.

Pochybuju, že bych mezi nadpřirozenými bytostmi našla někoho, kdo by si na mém místě stěžoval. Jsem družkou krále a žiju v paláci. Jenže mě trápí spíš to, že jsem bývala obyčejná holka,

která se teď – s obřími křídly na zádech – nemůže už jen tak vrátit na zem.

Něco takového by doma asi vyvolalo pěkný poprask.

A tak trčím tady, daleko od přátel – no dobře, kámošku mám jen jednu, ale na druhou stranu Temper vydá mocí a vyřídilkou minimálně za dvě – na místě, kde je mi moje jediná moc, tedy svádět lidi hlasem, víceméně k ničemu. Na víly sirení okouzlení nezabírá, protože moje a jejich magie se evidentně příliš liší.

Ale aby bylo jasno, opačně to neplatí. Oni na mě svoji moc používat můžou – a taky to dělají, jak krásně dokládá korálkový náramek na moji ruce.

Sklouznou očima zpátky ke svým křídlům, k těm podivným, nelidským křídlům.

„Je ti snad jasné, že civěním se jich nezbavíš,“ ozve se za mnou Desmondův sametový hlas.

Nadskočím leknutím.

Opírá se o zeď v koutě, napůl skrytý ve tmě, s tím obvyklým neuctivým výrazem ve tváři. Obličej mu lemují téměř bílé blond vlasy, a i když se teď cítím nepříjemně odhalená a zranitelná, nejradši bych do těch hebkých pramenů zapletla prsty a přitáhla si ho blíž.

Má na sobě jen kalhoty, takže se můžu dosyta vynadávat na jeho svalnatou hrud' a potetovanou paži. Cítím, jak se mi zrychluje tep. Chvilí se jen tak měříme pohledy. Des ke mně nevykročí, ačkoli bych přísahala, že by rád. Vidím to v jeho stříbrných očích.

„Nechtěla jsem tě vzbudit,“ pípnu.

„Mně to nevadí,“ odpoví a v očích se mu šibalsky zableskne. Pořád se nehýbá.

„Jak dlouho už tam stojíš?“ zajímá mě.

Překříží si paže na prsou a skryje tak přede mnou vypracovaný hrudník. „Mě napadá lepší otázka: jak dlouho stojíš *ty tam*?“

Odpovídat na otázku otázkou. Typické.

Otočím se zpátky k zrcadlu. „Nemůžu spát.“

Čistá pravda. Nejde o postel a už vůbec není na vině muž, který ji zahřívá. Jde o to, že kdykoli se převalím na bok nebo na záda, zalehnu si křídlo a probudím se.

A taky mi vadí ta drobnost, že tady nikdy nevychází slunce. Království noci je permanentně zahalené tmou, protože cestuje spolu s nocí přes oblohu. Do Desovy ložnice slunce nikdy nenakoukne, a já tudíž nikdy nevím, jestli už mám vstávat nebo ne.

Des se zničehonic rozplyne a o zlomek vteřiny se objeví přímo za mnou.

Přejede rty po mém uchu. „Dlouhé, probdělé večery se dají trávit lépe,“ zašeptá a pohladí mě po paži.

V tu ránu se ve mně probudí siréna a z kůže mi začne vycházet slabá záře.

Des sklouzne rty k mému krku a i z toho letmého doteku se mi zadrhne dech.

Jenže pak se zahlédnu v zrcadle, znovu si všimnu křídel a záře z pokožky rázem vyprchá.

Des vycítí, že můj zájem ochladl, a ustoupí. Vadí mi to. Cítím tu propast mezi námi. Nechci, aby mi dával prostor, chci, aby mě objal ještě pevněji, políbil náruživěji a přiměl mě zahodit nejistotu.

„Ta křídla...“ Chci mu to vysvětlit, ale zarazím se.

Des mě obejde a stoupne si přede mě, abych na sebe neviděla. „Co s nimi?“ zeptá se.

Zvednu bradu. „Překázela by.“

Des povytáhne obočí. „Při čem?“

Jako by nechápal, kolem čeho tady přešlapujeme.

„Při hraní šachů,“ odseknu jízlivě. „Při... *důvěrnostech*.“

Des si mě dlouho jen prohlíží a pak se koutky jeho rtů pomalu zvlíní do úsměvu. Je to úsměv plný potouchlosti a šibalství.

Přistoupí blíž, až se téměř dotýkáme nosy. „Ujišťuju tě, andílku, že tvoje křídla překážet nebudou.“ Sklouzne pohledem k mým rtům. „Ale možná spíš než slova potřebuješ malou ukázkou?“

Po jeho návrhu se mi znovu rozzáří kůže. Siréna by si dala říct. Očividně moje mindráky nesdílí.

Ohlédnu se přes rameno na křídla a znovu znejistím. „Copak tebe neodpuzují?“

Nejradši bych ta slova vzala hned zpět a nacpala si je do krku, jenže to už nejde.

Jestli něco nesnáším víc než být obětí, pak je to ventilování mindráků. Obvykle je schovávám pod svým emocionálním brněním – tak hluboko, že na ně často sama zapomenou –, ale střet s Karnonem tuhle zbroj rozbil na kusy a teď mi leží u nohou a čeká, až najdu čas a chuť ji znovu vyspravit. A já jsem zatím nesmírně odhalená a zranitelná.

Des povytáhne obočí. Za zády se mu roztáhnou jeho vlastní křídla, kterých jsem si do té chvíle ani nevšimla. Stříbřitá kožnatá křídla se rozprostírají do šířky a zakrývají přede mnou většinu místnosti.

„Uvědomuješ si, že většina víl křídla má?“

To já dobře vím. Jenže *já* je nikdy neměla.

Zvednu ruku. V tlumeném světle se jako šperky zatřpytí zlatavé šupiny, které mi pokrývají celé předloktí. Na konci každého prstu se lesknou černé drápy. V tuhle chvíli nejsou dlouhé a ostré (protože jsem si je pečlivě opilovala), ale jakmile se siréna trochu nakrkne, vyrostou do délky zakřivených pařátů.

„A co tohle?“ prohodím. „To má většina víl taky?“

Vezme mě za ruku. „Na tom nezáleží. Jsi moje.“ Políbí mě do dlaně a všechny mindráky mi náhle připadají nepodstatné a maličké.

Des moji ruku nepustí. Znovu se zadívám na šupiny.

„Zbavím se jich někdy?“ zašeptám.

Desův stisk zesílí. „A opravdu si to přeješ?“

Tenhle tón bych už měla znát. Měla bych zachytit skryté varování v jeho hlase, tu nebezpečnou provokaci. Jenže mně to unikne, protože se topím v sebelítosti.

Zvednu k němu oči. „Ano.“

Vím, že jsem na pěst. Dostala jsem od života pořádnou facku. To je toho. Měla bych se oklepat a jít dál. A já se namísto toho sama fackuju dál.

Des sevře mezi prsty jeden ze stovek korálků na mém předloktí. Každý z nich je magická směňka, kterou mu musím splatit za laskavost, co jsem si kdysi vyžádala. Cítím, jak se mi zrychluje tep.

Des se mi zadívá do očí. „Pravdu, nebo fant?“

Desmond si s šibalským třpytem v očích pohrává s korálkem na mém náramku a čeká na odpověď.

Pravdu, nebo fant?

Proměnil můj splátkový kalendář v tuhle pošetilou hru. Pro mě to ale není ta prostoduchá zábava, které se věnují desetileté dívky na přespávačkách, spíš se to podobá ruské ruletě s nabitou pistolí.

Upřeně hledím do Handlířových stříbrných očí, tak známých a současně cizích.

Nejsem dost rychlá.

Des mi lehce stiskne zápěstí. „Fant,“ odpoví za mě.

Jedna moje část, ta, která si užívá sex a násilí, se přímo třese na to, co Des nabízí. Víc si ale říkám, že bych měla být bez sebe strachy. Ve zdejších končinách Dese koneckonců nazývají králem chaosu. A to, že jsem jeho družka, mi žádné ohleduplnější zacházení nezaručuje. Pořád je to ten pořouchlý parchant, jakého jsem poznala před osmi lety.

Des se zlověstně usměje. Vteřinu nato na podlahu vedle mě dopadne hromádka koženého oblečení. Tupě na něj hledím a nechápu, jaký úkol mi to právě zadal.

Ale už tuším, že mě právě vzal pěkně na hůl.

Vlastně jsem si tím jistá.

„Oblíkní se,“ přikáže mi a pustí moji ruku. „Začneme s výcvikem.“

Kapitola Druhá

Jak těžké je bojovat s vlím králem bez siréní magie?

Zatraceně těžké.

Ten zmetek mě přinutil s ním cvičit. Zní to jako dost široký pojem – nejspíš proto, že přesně takhle to Des zamýšlel.

Netuším, co dělám, proč to dělám ani jak dlouho to ještě dělat budu. Víím jen, že mi Des před několika hodinami dal koženou zbroj a meč a od té chvíle mě do té zbroje systematicky seká a vyraží mi meč z ruky.

Nad královským nádvořím a naším cvičištem v jednom se skláňejí stromy a v jejich korunách blikají světlušky. Poletují i kolem zurčící fontány a zdobí živé ploty po obvodu dvora. Na obloze se třpytí hvězdy, zářivější a jasnější než kdekoli na zemi.

„Zvedni loket,“ připomíná mi Desmond už po milionté a já se znovu vrátím do přítomnosti. Tohle je jen jeden z mnoha jeho povelů...

„Úder vychází z ramene. Paže je jen nástroj.“

„Drž střed těla. Nic tě nesmí vyvést z rovnováhy, snad jen smrtící úder.“

„Našlapuj zlehka, Callie. Co postrádáš na síle, musíš nahradit hbitostí.“

„Křídla jsou tvoje přednost, ne překážka. Nenechej se jimi zpomalit.“

Des na mě doráží znovu a znovu, a kdybych už tak neměla vítr z jeho bojové zdatnosti, rozhodně bych měla nahnáno z toho dravého výrazu v jeho očích. Tenhle pohled mám ráda jen v ložnici, jinak je dost děsivý.

Chabě vykryju jeho úder a vrávorám dozadu. Handlíř mě následuje s úšklebkem na rtech – jako by si to celé užíval.

Výcvik stojí pěkně za hovno.

Fakt.

„Můžeš... můžeš mi zopakovat, proč to vlastně děláme?“ sípám.

„Ty víš proč.“ Zakrouží zápěstím a ladně švihne mečem.

A já před ním stojím zlomená v pase a lapám po dechu jako pes. „To... není odpověď.“

„V Jinosvětě se nemůžeš spolehnout na svou jedinou zbraň – okouzlení,“ vysvětlí a vykročí ke mně. „A moje družka nesmí být bezbranná.“

Konečně mám odpověď, a krucinál, je to zatraceně dobrá odpověď. Já taky nechci být bezbranná. Jen kdyby výcvik tak nebolel – jak moje tělo, tak i ego.

„Jak... dlouho... bude tenhle... úkol... trvat?“ funím a couvám od něj co nejdál. Připadá mi, že šermujeme už celé dny.

„Tvrdila jsi, že se chceš stát něčí noční můrou,“ připomene mi. „Tvůj výcvik skončí, až se tak budeš cítit.“

Nauč mě, jak se stát něčí noční můrou. Vzpomínám si na slova, která jsem vyslovila jen před pár dny. To jsem ještě netušila, že mě dovedou sem.

... a pak mi dojde zbytek toho, co řekl.

„Tak moment.“ Přestanu couvat. „To mi chceš říct, že i když to pro dnešek odpískáme, tak ten úkol nesplním?“

Des zaútočí a ožene se po mně mečem. Jako by mě vzal přes ruku kovadlinou. Snad už po sté mi můj vlastní meč vyklouzne z dlaně.

Znovu mě převálcoval.

Vteřinu nato se mi u krku vznáší hrot Desova ostří. Měříme se přes něj pohledy.

„Ne, andílku,“ odpoví. „Dnešek je jen první z mnoha dní v rámci stejného úkolu.“

K čertu se vším.

„Nesnáším cvičení.“ Při mluvení se omylem otřu kůží o Desův meč.

„Kdyby to byla zábava, cvičili by všichni,“ pokrčí Des rameny.

Povytáhnou obočí. „Celibát taky není zábava, ale možná by zrovna tobě prospěl,“ odseknu mrzutě.

Desovi se zalesknou oči nadšením. Jen tahle bláznivá víla by mohla podobnou výhrůžku považovat za vzrušující vyhlídku. „Má to snad být...“

Kdosi si za mnou odkašle. „Jdu nevhod?“

Prudce sebou škubnu a jen díky Desově pohotovosti si v tu chvíli nepodříznu krk o jeho meč. Spustí ruku k boku a neochotně ode mě odtrhne zrak.

Otočím se a ve stínech mezi stromy zahlédnu obrys mužské postavy.

Handlíř si vedle mě zasune meč do pochvy. „Tvé načasování je jako obvykle dokonalé, Malachiáši.“

Víla vystoupí ze stínů.

Ze všeho nejdřív si všimnu jeho působivé postavy. Je skoro stejně vysoký jako Des a stejně jako on je samý sval.

Jako vážně, čím tady ty chlapy krmíš? Měla jsem za to, že jsou víly spíš étericky křehké.

Potom mě na něm zaujme páska přes levé oko. To se na zemi tak často nevidí. Zpod okrajů klapky vykukuje jizva, která mu přetíná obočí a tvář. Tmavě hnědé vlasy ještě víc podtrhují snědý odstín pleti.

„Zdalo se mi, že bych rušil, alespoň dokud dáma nezmínila celibát.“ Malachiáš se zasměje a Desovi zacukají koutky. „Mocného krále tak konečně někdo srazil na kolena.“

Malachiáš sklouzne pohledem z Dese na mě a téměř nepostřehnutelně klopýtne.

„Už se nedivím, žeš ji schovával,“ prohodí a zastaví se před námi.

Zatékám mezi nimi očima. Nevím, jestli se mám urazit, nebo ne, a najednou si znovu až bolestně uvědomím svoje křídla. A propocená kožená zbroj mi na sebevědomí nepřidává.

„Neschovával mě,“ namítnu.

Mindráky nemindráky, už jsem to v životě dotáhla dost daleko na to, abych se nechala ponížovat.

Malachiáš na mě ale necíví jako na hříčku přírody, spíš se zdá, že ho fascinuju jako krásná olejomalba. Možná jsem se opět nechala svými mindráky trochu unést. Chlap s jedním okem se nejspíš nebude ostatním hned při prvním setkání posmívat kvůli jejich vzhledu.

Třeba to myslel jako kompliment. Šokující.

„Callie, tohle je Malachiáš,“ představí mi ho Handlíř. „Pán snů a můj nejstarší přítel.“

Přítel? Udiveně se k Desovi otočím. Tváří se ostražitě. Proč mi nikdy předtím nedošlo, že má Des určité přátele? Každý je přece má. Jen jsem o těch jeho nikdy neslyšela.

Zdaleka ne poprvé se mě zmocní pocit, že je muž po mém boku jen prelud. Vždycky jsem byla přesvědčená o tom, že ho vidím zcela zřetelně, ale čím blíž k němu jsem, tím víc o tom pochybuju.

„Malachiáši,“ pokračuje Des s pohledem upřeným na mě, jako by věděl, co se mi právě honí hlavou, „tohle je Callypso, moje družka.“

Připadá mi, že by mě Malachiáš nejradši objal, ale namísto toho mě vezme za ruku. „Na tohle setkání čekám celá staletí,“ prohlásí, hluboce se pokloní a přitiskne čelo k hřbetu mé dlaně.

Jeho slova proniknou i zmateným vírem v mojí hlavě.

Napřímí se a já nechápavě nakrčím čelo. „Staletí?“

Malachiáš zalétne očima k Handlíři. „Tys jí neřekl...“

„Malachiáši,“ utne ho Desmond, „co máš tak naléhavého, že kvůli tomu musel přerušit náš trénink?“

„Co mi neřekl?“ zeptám se.

Malachiáš se na Dese pobaveně zakření. „Tohle bude ještě hodně zábavné.“ A pak začne znovu couvat. „Musíš se ihned dostavit do trůnního sálu.“

Král noci přikývne a obrátí pozornost ke mně.

„Za pět minut jsme tam,“ odpoví a zadívá se mi do očí. „Ať připraví místo i pro Callypso. Připojí se k nám.“

Připojit se k Desovi? V jeho trůnním sále? Před ostatními vílami?

Ani za nic.

Nesouhlasně zašermuju rukama. „Tak to moment...“

Už podruhé ten den cítím, jak se nade mnou stahuje mračno jeho magie, a vím, že mi z náramku právě zmizel další korálek.

„Je načase přestat se schovávat.“

Kapitola třetí

Handlíř mě provádí chodbami paláce s rukou na mých bedrech. Nervózně si prokřupávám klouby na prstech. Nad hlavou se nám klenou stropy zdobené malovanými dlaždicemi a louče na zdech zalévají prostor mihotavou září.

Desovu hlavu zdobí prostý bronzový kroužek, který nosí jako korunu, a na paži se mu lesknou tři další náramky jako důkaz jeho udatnosti v boji. Stejně jako já má na sobě koženou zbroj a já se ze všech sil snažím nevnímat, jak dobře mu padne.

Namísto toho se mu zadívám přes rameno na křídla. Za celý den je ani jednou neschoval. Vlastně je vystavuje od chvíle, co mě zachránil z Karnonova trůnního sálu. Před několika dny mi Temper prozradila, že víly v přítomnosti svých partnerů křídla vystavují často.

Des si mého pohledu všimne a zableskne se mu v očích.

Jeho výraz ve mně vyvolává celou řadu naprosto nevhodných myšlenek. Musím si neustále připomínat, že mě tenhle chlap dneska ne jednou, ale hned dvakrát donutil magií k něčemu, do čeho se mému zbabělému srdci nechtělo – nejprve výcvik a teď tohle.

Malachiáš spolu se skupinkou královských rádců a stráží postávají před neškodně působícími dveřmi. Očividně na nás čekají.

„O co jde?“ zeptá se Des, jakmile k nim dojdeme.

„Přijel posel z Říše fauny,“ vysvětlí jeden z rádců. „Trvá na tom, že zprávu předá pouze vám osobně.“

Při zmínce o Říši fauny mi ztuhne krev v žilách. Vím, že není spravedlivé soudit všechny tamní víly na základě činů jejich zvráceného krále, ale popravdě jsem v zajetí netrpěla jen rukou Karbona. Každý z vojáků, kteří mě vlekli ke svému králi a od něj, každý z těch, co prošli kolem mojí cely a nepomohli mi, každý z pomocníků toho šilence... ti všichni nesou svůj díl viny.

„Dobrá,“ prohodí vedle mě Handlír svým obvyklým hedvábným tónem, „tak ho vyslechneme.“

Bezděčně začnu couvat, protože na setkání s vílou z Říše fauny opravdu nemám dost odvahy, ale Desova ruka na mých bedrech mi nedovolí utéct.

Jeden z jeho rádců vklouzne do sálu a vzápětí slyším, jak ohlašuje Dese a k mojí narůstající hrůze i mě.

Nevím, jestli to Des dělá schválně, nebo bezděčně, ale jeho křídla se na vteřinku roztáhnou a obejmou mě, než se znovu složí za jeho zády.

Mám pocit, že se každou chvíli pozvracím.

Kdyby mě tolik nezaměštnávaly vlastní emoce, mohla bych si řádně vychutnat krásu trůnního sálu. Klenutý strop nad našimi hlavami je očarován, aby vypadal jako noční obloha. Komnatu osvětlují dva obrovské bronzové lustry a několik loučí na stěnách. Zdi z bledého kamene jsou zdobně tesané a vykládané kousky barevných dlaždic, takže sál připomíná obří mozaiku.

V Desově trůnním sále právě přešlapují desítky víl. Lemují zdi a nakukují dolů z balkonu v horním patře. Na náš příchod zareagují hlasitým potleskem, který jen dál rozdráždí moje už tak rozhozené nervy. Křídla se mi nervózně napínají a já musím zhluboka dýchat, abych se uklidnila.

Desův trůn je vyrobený z bronzu a vystlaný tmavě modrými sametovými polštáři. Vedle něj stojí druhý, o něco menší, ale jinak identický.

Můj trůn, dojde mi náhle.

Zkoprněle se usadím a křídla se mi rozprostřou za opěradlem.

Trůnní sál se tomu Karnonovu ani v nejmenším nepodobá, přesto ve mně pohled na ten rozlehlý prostor probouzí nechtěné vzpomínky. A to ani nemluvím o zdejším davu.

Potlesk utichne až ve chvíli, kdy se s Desem usadíme. V nastalém tichu před nás předstoupí jedna z víl a hluboce se pokloní.

„Můj pane, posel Říše fauny žádá o audienci,“ zopakuje nám to, co jsme už slyšeli.

„Ať přistoupí,“ rozlehne se Desův hlas sálem.

Nenápadně se po něm ohlédnu. Na škole jsem si často představovala, jaký život asi vede, když není zrovna se mnou, ale tohle neodpovídá ani těm nejdivočejším scénářům. Ani poté, co jsem se dozvěděla, že je král, jsem toho pořouchlého Handlíře nedokázala vidět jako laskavého vladaře. A on do té role přitom vklouzl zcela hladce.

Zmocní se mě zvláštní kombinace úžasu a strachu. Úžasu z toho, že poprvé za dlouhých osm let mám příležitost nahlédnout do Desova světa. Že se se mnou dělí o střípky svého života, o které jsem tak dlouho žadonila.

Jenže úžas doprovází i strach. O svém druhovi vím jistě jen jedno – že je to muž mnoha tajemství. A až teď mi dochází, že bych se možná měla trochu bát toho, co přesně Des skrývá.

Na vzdáleném konci sálu se otevrou klenuté dvoukřídlé dveře a já odvrátím pozornost od Dese a zaměřím se na příchozího. Blíží se k nám muž se lvím ocasem a hřívou.

Při pohledu na vílu z Říše fauny bezděčně sevru podrůčky svého křesla. Jeden z mých vězňů vypadal stejně a já se náhle v duchu ocitám zpátky v těch jeskynních kobkách plných hrůzy.

Na ruce cítím dotyk horké dlaně. Zalétnu očima k Handlíři. S ledovým výrazem ve tváři sleduje blížícího se posla a do toho mi nenápadně stiskne ruku. Nechtěla bych teď být v kůži naší návštěvy.

Trochu si oddechnu. Ať už se tu semele cokoli, Des nedovolí, aby mi ten muž zkřivil vlasek. Sílu jeho odhodlání a oddanosti cítím i přes mezeru, která nás dělí.

Víla k nám kráčí uličkou mezi ostatními a v ruce nese veliký kožený vak. Nezdá se, že by měl posel z Dese nějak nahnáno. Naopak, číší z něj potlačovaný vztek a ocas mu vztekle cuká ze strany na stranu.

„Říše fauny má vzkaz pro krále noci,“ oznámí. Dokonce i jeho hlas zní útočně.

Myslela jsem, že mě to vyděsí. Celá tahle situace do mě zatím zasívala jen strach. Ale při pohledu na to, jak agresivně na Dese – na mě – ten muž nastoupil...

Nehty se mi prodlužují a kroutí do drápů.

Cítím, jak se ve mně probouzí krvežíznivost a siréna mi našepťává jednu temnou myšlenku za druhou.

Vzpomeň si, co nám jeho lid udělal. Co provedli těm ženám.

Zaslouží si smrt.

Stačilo by jedno rychlé seknutí po jeho krku...

Rychle ty myšlenky zaženu do pozadí.

Muž dojde na konec uličky a zůstane stát pár kroků od pódia, na kterém s Desem sedíme. Jediným plynulým pohybem před sebe hodí kožený vak a ten s dutým žuchnutím dopadne na zem. Při dopadu se rozevře a vykutálí se z něj čtyři zakrvácené utaté hlavy.

Málem vyskočím z křesla. „Do prdele!“ Křídla se mi prudce roztáhnou a omylem srazí k zemi vojáka, co stál moc blízko.

Jako vážně, copak je celý tenhle svět úplně vyšinutý?

Desovi poddaní svorně zalapají po dechu a jako uhranutí civí na utáté hlavy.

A ti mrtví... ti vypadají, jako by stále ječeli. Oči mají vytřeštěné a pusy strnulé v němém výkřiku.

Lapání po dechu se rychle změní ve volání po odplatě a vojáci už sahají po zbraních. Až moc dobře si uvědomuju, že celý sál co nevidět roztrhá posla na kusy.

Jediný, kdo nehne ani brvou, je Des, což by mě mělo znepokojovat mnohem víc. Prohlíží si utáté hlavy a tváří se skoro znuděně.

A pak zvedne ruku a v sále se rozhostí ticho. Opře se a zvedne zrak k poslovi Říše fauny, který si ho vyzývavě měří.

„Co jsou zač?“ zeptá se a jeho hlas se rozlehne přes celý sál.

„Poslední diplomati Říše noci na našem území,“ odpoví posel se lvím ocasem. „Náš lid žádá spravedlnost za vraždu našeho krále, zničení paláce a smrt všech víl, které se v něm nacházely, když jste ho zpustošil.“

Handlír se usměje.

Do pytle, být já na místě toho posla, tak jsem si právě nadělala do kalhot.

„Pokud nám nevyhovíte, nepřestaneme, dokud nesrovnáme účty s každou vílou z Říše noci na našem území,“ dodá posel.

Dav vztekle zasykne a místností se přežene cosi temnějšího a zlověstnějšího než noc.

„A jakou spravedlnost žádáte?“ zeptá se Des, předkloní se a opře si bradu o pěst.

„Chceme, aby Říše noci uhradila rekonstrukci paláce a aby se současný král vzdal koruny.“

Páni, tenhle chlápek má teda koule. Nakráčet si to až sem a dožadovat se toho, aby král noci abdikoval.

Je mu snad jasné, že ho nikdo nebude brát vážně, ne?

V nastalém tichu by bylo slyšet i cinknutí špendlíku o zem. Des vstane a sestoupí ze schůdků pódia. Sálem se rozléhá dunění jeho těžkých bot.

Řekla jsem před chvílí, že vypadá královsky?

To jsem se šeredně spletla.

S bílými vlasy shrnutými dozadu, černou koženou zbrojí napínající se přes vyrýsované svaly a úhledně složenými křídly s pařáty na koncích vypadá spíš jako pekelný princ.

Jeho zlověstné kroky utichnou, až když se zastaví přímo uprostřed těch jatek. Štouchne botou do jedné z krvavých hlav.

Celá místnost zadrží dech, je slyšet jen nechutný mlaskavý zvuk mrtvého masa, které se koulí pod Handlířovou nohou.

„Přicházíš se zajímavou nabídkou...“, promluví konečně s pohledem upřeným na ostatky diplomatů.

Posel se tváří odhodlaně, už ale necuká ocasem sem a tam. Neumím si ani představit, co se mu asi honí hlavou.

„... musím však odmítnout.“

Desův hlas je jako doušek whisky po dlouhém dni. Tak hebký, že člověk téměř ani nevnímá to pálení.

Posel zatne zuby. „V tom případě očekávejte...“

„*Ne*.“ Z Dese se vyřine vlna moci, která srazí muže na kolena.

„Odvážíš se až sem a složíš mi k nohám hlavy mých vyslanců,“ spustí Des a nepatrně se mu přitom zavlní vlasy. „A pak se *dožaduješ* spravedlnosti pro šíleného krále, který unášel, mučil a věznil vílí válečnice – muže, který unesl, mučil a uvěznil *mou družku*.“

Pohledy všech přítomných se stočí ke mně a já cítím, jak rudnu.

„A na závěr,“ pokračuje Des v opakování poslových požadavků, „vyhrožuješ, že když vám nevyhovím, začnete zabíjet mé lidi.“

Posel se pokouší promluvit, ale Desova magie mu to nedovolí.

Handlíř ho obchází kolem dokola. „*Znáš* vůbec můj lid? Vládnu nestvůrám z vašich nejhorších nočních můr, bytostem zrozeným z hrůzy. A mám jejich úctu.“ Des se zastaví muži za zády a skloní se k jeho uchu. „Zajímá tě, jak jsem si tu úctu získal?“ pošeptá mu.

Posel se na něj ohlédne přes rameno. Stále nemůže rozlepit rty. Srdce mi tlučte rychleji a rychleji. Blíží se něco hrozného.

„Nechávám je hodovat na svých nepřítelích.“

Posel vypadá otřeseně, ale ještě napanikaří.

Des se napřímí. „Povolte *běs*.“

Jeho příkaz vyvolá vlnu vyděšeného šepotu. Víly v davu neklidně přešlapují.

Minutu nato se otevrou boční dveře do sálu.

Nejprve se nic neděje. Potom dovnitř proklouzne stín a začne se rozpínat po nejbližší zdi. Víly stojící okolo se s jekotem rozprchnou. Stín pořád narůstá a nabírá podobu obrovského tvora s rohy.

Vypadá trochu jako Karnonův zmutovaný bratranec.

Pořád se dívám ke dveřím a čekám, kdy se z nich vynoří bytost, která ten stín vrhá, a pak si najednou uvědomím, že *tohle* je ten tvor. Je to jen přízrak, nic víc. A čím déle na něj civím, tím děsivější mi připadá. Nemá pevnou podobu, a možná proto mě děsí o to víc.

Ztratí tvar, sklouzne po zdi a vytvoří loužičku na podlaze. Víly se div neušlapou, jak se od něj snaží dostat co nejdál, ale on jim nevěnuje sebemenší pozornost. Namísto toho se začne plížit k poslovi.

Muž se snaží zvednout na nohy a utéct, ale Desmondova magie ho drží jako přibitého.

Teď už posel začíná panikařit. Říkám si, že ať už je tenhle *běs* cokoli, očividně ho jeho pověst předchází.

Des od víly ustoupí.

„Počkejte, počkejte...“, drmolí posel, zatímco se k němu stín dál blíží. „Nechodte pryč.“

Desovi zacukají koutky, ale v očích se mu nezračí ani kapka emocí.

Krutý Des. Temný Des. Tohle je záblesk zvířete pod maskou muže.

Posel se pořád marně snaží pohnout. „Chci uzavřít dohodu!“ vyhrkne s očima upřenýma na blížící se stín.

Chci uzavřít dohodu.

Des na zlomek vteřiny strne, protože ho samozřejmě přepadne pokušení, ale nakonec posla ignoruje.

Běs už je jen pár kroků od něj.

„Prosím, dám vám *cokolí*!“

Na vílu, která měla koule na to vyhrožovat vlímu králi na jeho vlastním dvoře, se složil dost rychle. Nevím, co čekal. Des se vůli ostatních nepodřizuje. Je jako přírodní živel, který sám vůli ostatních ohýbá a drtí. Osobně jsem toho byla svědkem více než jednou při jeho jednáních s klienty.

Handlíř se vrací k trůnu s ledovým výrazem ve tváři. Sklouzne pohledem ke mně a v očích se mu kratičce zableskne. To je jediný náznak lítosti, který dá najevo. Vzápětí ten okamžik pomine a Des je znovu jako socha.

Skrývá se v něm temnota, jejíž hloubku musím teprve prozkoumat.

Stín už se ocitl přímo u posla a začíná ho zastírat. Nejprve zmizí mužovy kotníky a pak i lýtka.

V tu chvíli začne posel vriskat.

Des vystoupá po schůdcích k trůnu a posadí se vedle mě. Běs mezitím muže pomalu pohlcuje.

Zatínám prsty do trůnu a snažím se nevnímat mužův křik. Mohla bych si spravedlnost toho momentu dosyta užívat, jenže

teď, když posel spíš než jako zloduch působí jako oběť, v sobě tu škodolibou radost nějak nemůžu najít.

Nechci tady sedět a sledovat to. Je to až moc nelidské, až moc vílí, až moc zákeřné. A já na to prostě nemám.

Vstanu a za doprovodu vřískotu a zvědavých pohledů trůnní sál opustím.

Nikdo se mě nepokouší zadržet.

Kapitola čtvrtá

Stojím na balkonu Desova královského apartmá. Nad hlavou mi blikají hvězdy. Po odchodu ze sálu jsem chvíli bloumala po palácových pozemcích, až jsem se nakonec vrátila sem.

Hluboko pod sebou vidím obrysy postav víl, které přecházejí po prostranstvích. Za nimi se rozkládá město Somnia.

Netuším, jak dlouho už se nakláním přes zábradlí a pozoruju, jak mě mívá ten děsivě neznámý svět. Dost dlouho na to, abych začala v duchu zpochybňovat každé životní rozhodnutí, které mě dovedlo právě sem.

„Pověz mi, andílku, naháním ti strach?“

Ohlédnu se přes rameno. Des stojí ve dveřích a oči se mu dravě lesknou. Prohlíží si mě, jako bych já byla ta nebezpečná.

Neodpovím hned, chvíli jen oplácím jeho pohled. A potom Des vyjde na balkon. Stále má na sobě – stejně jako já – koženou zbroj z našeho tréninku.

Měsíční svit vrhá na jeho tvář zlověstné stíny a propůjčuje mu dost divoké vzezření.

Vypadá, jako by chtěl pozřít moji duši.

Nahání mi strach?

„Ano,“ špitnu.

Přesto se ke mně dál blíží. A já jsem za to ráda, protože se ho nebojím natolik, abych ho přestala chtít. Náš vztah vyklíčil

z krveprolití a upevnila ho tajemství a lži. Jsem temná bytost, která baží po sexu a destrukci, a on je králem obojího.

Přistoupí ke mně, chytí mě za zátylek a opře se čelem o to moje. Nepolíbí mě, jen mě drží.

„Pravdu,“ vydechne, „mění se tím pro tebe něco?“

Cítím, jak se mi jeho magie jemně ovíjí kolem hrdla. Jeho otázka je dost obecná, což se mu vůbec nepodobá, ale já i tak vím, na co se ptá.

„Ne,“ odpovím zastřeně.

Možná by se tím pro mě něco mělo změnit. Připadá mi, že jsem se právě vzdala části své duše. Des ale sbíral její střípky od té noci, kdy jsem zabila svého otčíma. Pokud jde o mně, může si ji nechat klidně celou. Víím, že se o ni dobře postará.

Des na sobě nedá navenek nic znát, ale mám dojem, že se mu ulevilo. Voní po potu a vlahé noci. Můj děsivý král. Můj tajemný druh.

Pohladí mě palcem po tváři a pár vteřin oba mlčíme.

Krutý Des. Temný Des. *Můj* Des.

„Co byla ta věc zač?“ zeptám se nakonec.

„Ten běs?“

Přikývnu.

Des se napřímí a odtáhne se. Dál mě však drží za zátylek. „Je to noční můra s vlastním vědomím. Požírání víly zaživa a přitom je nutí prožívat to, z čeho mají největší strach.“

Bezděčně se zachvěju. „To je příšerné.“

Tentokrát s vážným výrazem přikývne on. „Ano, je.“

Přesto se neštilil běs poštvat na jednoho ze svých nepřátel. A podle všeho toho ani nelituje.

Je to víla. Cos čekala, když ses rozhodla s ním být?

Prohrábnu si vlasy. Jsem vyčerpaná psychicky i fyzicky. Kožená zbroj, kterou jsem na sobě měla celý den, se mi lepí potem ke kůži a dře mě na místech, kde o opruzeniny opravdu nestojím.

„Chci se vrátit domů,“ přiznám.

Unavují mě moje křídla i nekonečná noc. Unavuje mě pobývat mezi nestvůrami, proti nimž jsem bezmocná. A ze všeho nejvíc mě unavuje život ve světě, kde neznají Netflix.

Des zjihne. „Já vím.“

„Nenabídls mi, že bys mě vzal domů.“ Vyzní to vyčítavěji, než jsem zamýšlela.

„Nepožádalas mě o to,“ opáčí hladce.

„A kdybych tě o to požádala, vyhověl bys mi?“

Handlíř zatne zuby a já na vteřinku v jeho očích zahlédnu něco cizího. Dravého a velmi vílího.

A pak to zmizí.

Přikývne. „Ano.“

Oba se odmlčíme. Des očividně čeká, že ho teď požádám přesně o tohle – aby mě vzal domů. Kéž by tak stačilo chtít. Jenže já odsud odejít nemůžu. Ne v téhle podobě. I kdyby mě Des poslušně odnesl domů, pořád bych byla člověk s křídly, šupinami a drápy.

„Co teď s námi bude?“ prohodím beznadějně.

Des se usměje. „Copak jsi už zapomněla, že mi dlužíš pěknou řádku laskavostí?“

Hmm, jasně.

„A navíc jsi moje družka.“

Hmm, jo, a tohle taky.

Vezme mě za ruku a odvede do ložnice.

„Pokud se ale ptáš na trochu bližší budoucnost, pak bych řekl, že ty se v prvé řadě vykoupeš.“

Poprvé za ten večer se usměju. „To říká ten pravý.“ Přisahám, že klučíci pot páchne dvakrát tolik co holčíci. Jsem si celkem jistá, že je to vědecky ověřený fakt.

Des pustí moji dlaň. „Mám to brát jako pozvání?“ povytáhne obočí.

„Jsi pán všech tajemství – snad si to zvládneš domyslet i sám,“ odpovím.

V očích se mu zatřpytí šibalské jiskřičky.

Sleduje mě, jako bych byla ta nejlahodnější makronka, co kdy viděl. Sáhnu si za záda a marně se plácám po kožené zbroji. Za boha nemůžu nahmatat a uvolnit šňůrky horního dílu, které se mi křížují přes záda.

Desovy teplé dlaně odstrčí moje nemotorné prsty stranou. Otočí mě a začne tkanice povolovat. Každý dotek jeho rukou mi připadá jako polibek. Srdce mi zničehonic duní jako zvon a škádlivou náladu mezi námi nahradí cosi, co doutná jako uhlíky nad ohněm.

Horní díl zbroje mi sklouzne k nohám a na holé kůži mě pohladí noční vzduch.

Des mě znovu otočí a položí ruku na moje tlukoucí srdce, jako by chtěl jeho tep polapit.

Zadívá se mi do očí. „Musíme toho hodně dohnat, andílku.“

Jeho slova cítím až kdesi v žaludku. Láska, romantika – celé mi to přijde jako hluboká králičí nora, do které se chystám jako Alenka vrhnout rovnou po hlavě.

Desova ruka sklouzne k mému zápěstí a pohladí korálky náramku. Bezděčně strnu. Co ode mě bude chtít teď? Další trénink? Nějakou postelovou čuňáčinku? Upřímně to druhé bych teď přivítala s otevřenou náručí.

Doslova s otevřenou náručí.

„Pověz mi něco o své minulosti, něco, co nevím.“

No ovšem. Zrovna když mám chuť se zúčastnit nějakého peperného fantu, se na mě Des vytasí s prostou otázkou.

Vteřinu nato si uvědomím, že mě Handlířova magie nesvírá. Nevyměnil tu otázku za korálek. Jen se o mně chce dozvědět víc... zatímco před ním stojím polonahá.

„Ehm, co by tě zajímalo?“

Zvednu ruce a zakryju si ňadra. Jednou bych se ráda dopracovala k tomu, že se budu s Desem bavit nahoře bez, jako by se nechumelilo. Ale dneska to nebude.

„Jak ses seznámila s Temper?“ zeptá se.

Tohle ho zajímá? Zrovna teď?

Má mě dokonale přečtenou. „Myslíš, že si nechávám utéct možnost se s tebou milovat?“

Ta otázka rozechvěje cosi hluboko v mém nitru.

Sklouzne očima k mým zakrytým ňadrům a ztlumí hlas. „Nechávám.“

Přimhouřím oči, protože jeho arogance je donebevolající.

Des ke mně přistoupí a já mám co dělat, abych nezačala couvat. Jeho přítomnost je téměř hrozivá. Jako přírodní živěl, na který si musíte dávat pozor. „Vím, kdo jsi byla tu noc, kdy jsem tě opustil, Callie, a postupně poznávám tvé dnešní já, ale chci se dozvědět o všem, co tě potkalo během těch sedmi let, kdy jsem tě ztratil.“

Dech se mi zadrhne v hrdle. Jsme milenci, staří přátelé a současně cizinci.

Má naprostou pravdu. Musíme toho hodně dohnat. Věci, které nenahradí ani stovky hodin sexu. A přesně to ode mě chce.

„Temper jsem potkala v posledním ročníku na Peelské akademii,“ odpovím a v duchu se vrátím k poslednímu roku na nadpřirozené internátní škole. Bylo to těžké období. Pár měsíců předtím jsem přišla o Dese a neměla jsem žádnou rodinu ani přítele. Společnost mi dělalo jen zlomené srdce.

„Byl to první den školy a já na hodině etiky magie seděla v lavici sama. Temper se posadila ke mně a dala se se mnou do řeči.“ Bavila se se mnou, jako bychom byly kamarádky už léta a já si toho jen nevšímala. „Od tvého odchodu to bylo poprvé, co mě vzal někdo z ostatních studentů na vědomí.“

Přiznat Desovi, že jsem kdysi byla společenský vydědčenec, kupodivu nijak zvlášť nebolí. Tohle věděl i tehdy.

A pokud jde o moje přátelství s Temper, až mnohem později jsem se dozvěděla, jak těžké pro ni tehdy bylo se ke mně posadit a otevřít se mi. Něco málo o mně už věděla, mimo jiné to, že nemám žádné přátele, což jsme spolu sdílely.

Až za několik týdnů jsem si uvědomila, že se studenti Temper vyhýbají ještě víc než mně, z velké části proto, co byla zač. Vzhledem k mojí vlastní dost divoké minulosti mi ale byla Temperina neslavnost o to sympatičtější.

„A od té chvíle,“ dodám, „jsme byly nerozlučné.“

Mluvení o Temper mi jen připomíná, jak moc se mi po ní stýská. Můj milostný život za posledních sedm let sice stál za starou belu, ale všechno ostatní bylo super a z velké části právě díky Temper. Musí už šílet strachy.

Rychle zaženu obavy. „Jak ses seznámil s Malachiášem?“ otáčím otázku proti Desovi.

Ani nevím, jestli mi odpoví. Obvykle se mi s podobnými věcmi nesvěřuje.

Mlčky mě sleduje a stojí tak blízko, že cítím teplo, které z něj sálá.

„Rozvážeš mi tkanice?“ odpoví otázkou.

Povzdechnu si. Neměla bych se cítit zklamaná. Des už mi tak odhalil ze svého světa víc, než jsem čekala, že mi kdy ukáže.

Sevru rty a přikývnu.

Obrátí se ke mně zády. Zlověstná křídla stále neschoval.

Zvednu ruce k tkanicím kožené zbroje na jeho hrudníku a začnu je jednu po druhé povolovat.

„S Malachiášem jsem se seznámil jako puberták,“ spustí zdřáhavě.

Na zlomek vteřiny strnu.

„Tehdy jsem... byl ztracený,“ pokračuje Des. „Ocitl jsem se v Barbosu, městě zlodějů, a byl jsem úplně švorc.“

Skloním hlavu a kradmo se pousměju. Současně se znovu pustím do rozvazování tkanic.

„V té době jsem se připojil k Andělům malé smrti,“ dodá.

„K tomu gangu,“ vzpomenu si na jeho příběh o tom, jak přišel k tetováním na paži.

„*Bratrstvu*,“ opraví mě přes rameno. Zhluboka se nadechne. „Malachiáš k nim patřil taky. Je o pár let starší než já, ale i tak mi byl věkově nejbliž.“

Vidím, že na něj tohle vzpomínání těžce doléhá. Jeho mozek je jako ocelová past. Dovnitř se informace dostanou snadno, ale ven pronikají jen s obtížemi.

„Tenhle život na hraně,“ pokračuje Des, „nás sblížil. Malachiáš mi nejednou zachránil život a já jemu taky.“

Vyvléknu tkanici z posledního očka na Desových zádech a kožená kazajka sklouzne na zem. Stejně jako já je teď od pasu nahoru nahý. Je to trochu jako svlíkácký poker. Až na to, že odhazujeme oblečení a současně si prozrazujeme tajemství.

Des se ke mně znovu otočí. „Je to můj bratr. Ve všech ohledech, s výjimkou toho pokrevního.“

Zvednu k němu oči. Jen zřídka se přede mnou takhle odhalí. Des si kolem sebe stejně jako já celé roky stavěl zdi... a ty se teď hroutlí. Už to není děsivý král ani mazaný Handlíř.

V tuhle chvíli je to jen můj Des.

„Jak dlouho se znáte?“ zajímá mě.

Des se zamyslí.

„Dost dlouho,“ přizná nakonec.

Ze zkušeností s vílami vím, že *dost dlouho* může znamenat desetiletí, ale stejně tak i staletí. A ta Malachiášova poznámka...

Na tohle setkání čekám celá staletí.